

כמידי שנה ושנה, בליל הסדר, נהג זליג לספר לילדיו את הסיפור האהוב עליו -

מעשה בדוד זלמן עליו השלום, שהחל לעשות את הסדר כדרכו, אבל באמצע הוא הסתבך קצת עם ההגדה ועם המנהגים השונים שהגיעו מבית אבא. לפיכך הוא קרא לבנו הקטן, אנשל, ואמר לו:

לך בבקשה לבית של גולדברג, שגם מקור משפחתם היא מאותה עיירה כמו שלנו. תסתכל שם מהחלון, תראה כיצד הם עורכים את הסדר ותבוא לומר לי.



הלך אנשל הקטן, נטל כיסא וצפה בדממה מהחלון בעריכת הסדר אצל משפחת גולדברג.



אלא שאחרי רגע הוא הבחין שהשכן, מר גולדברג צבט פעמיים בלחיו של זיסל, ילדו, בגלל שהוא שפך את היין על החולצה החדשה שהוא קנה לו, למרות שקודם לכן הוא ביקש ממנו להחליף בגד לפיג'מה. לפיכך חזר אנשל נסער לביתו, שם אביו המתין לו בכיליון עיניים.

אלא שכל תחנוניו של אביו, דוד זלמן, לשמוע מה המנהגים המיוחדים של משפחת גולדברג בליל הסדר, נענו בדממה מוחלטת. לבסוף, פקעה סבלנותו של דוד זלמן והוא שלח את ידו, צובט בלחיו של בנו, פעמיים.

מיד פרץ אנשל הקטן בבכי ואמר:

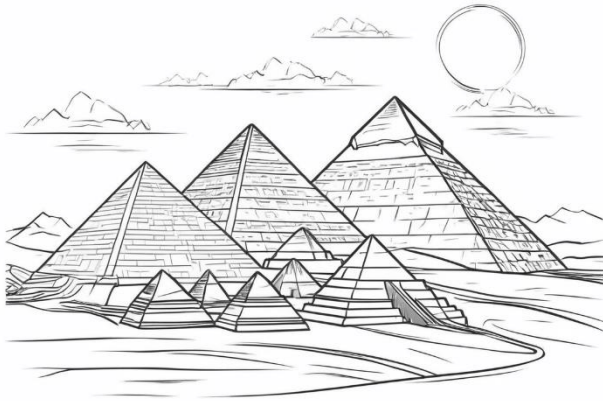
'אבל אבא, אם ידעת שזה המנהג בליל הסדר, למה שלחת אותי לשם מלכתחילה?'

לאחר מכן, היה זליג פורץ בצחוק עמום והוא היה מספר לכולם, שזהו מעשה אמיתי שקרה במשפחה שלהם. למרות שדוד שלמה, הטיל ספק רב בעניין, שכן לטענתו הוא שמע את הסיפור הזה מכמה מקומות ובניסוח שונה. אבל זליג התעקש שהמקור הראשון, קרה אצלם במשפחה אצל דוד זלמן.

באופן כללי, ליל הסדר בכללותו אצל זליג, היה מאורע עצום ומרגש. זליג תמיד היה מזכיר לילדיו שאיזה מזל שהם לא נולדו במצרים.

וכולם חשבו שזה בגלל עבודת הפרך, למרות שגם אמא הייתה מעבידה אותם קצת בניקיונות. עד שיום אחד, מוישל'ה הקטן, שעדיין לא היה מודע לסיפור יציאת מצרים כראוי, שאל למה מזל שהם לא נולדו במצרים.

"מה הפרוש", ענה זליג והביט בו בתמיהה, "תאר לך שהיינו נולדים



במצרים, ולא מבינים אף מילה, שכן אף אחד פה לא יודע את השפה המצרית, אז בהחלט יש לנו מזל..."